

אכזיב '89. אחרי המאבקים והסנסציות. אלי אביבי (58) עורך מאזן של

38 שנות מאבק. הוא רב עם אשתו, עייף מאנשים, אבל אוהב צעירות

בנות 17 ועורך תוכניות. רונן בר היה אצלו בקיץ, בסתיו ובחורף

אכזיב, קיץ. דלת עץ עבה, ששתי עצמות מהוות לה ידיות.

במיסדרון עבר איש, קשיש משהו, מבלי לשים לב. הנטייה הטיבעית לשייך פרצוף לקול אינה מתיישבת עם המציאות. קול ארם בשנות ה-20 לחייו בוקע מתוך חזונו של משהו דמוי נביא ועם. הוא לבוש בג'אלבייה ארוכת שוליים, עטור זקן, וחצי פרחתו השופה. משהו כמו הרמות שיעקב אגם תמיד ניסה להיות.

אחריכך ישב באולם המרכזי של הבית, ליד שולחן עשוי קורות עבות, ושתי תה בעל ריח מזור.

תיירת צהובת-שיער התנדבה להביא גם קצת בירה. כשביל האורחים. אלי אינו שותה. הבירה קרה כקרה. כאן, בממלכת האינז'ינר, זהו חידוש. רק לפני חודשים חיברו את אביבי לזרם, ובכך תמה תקופה, תמו המאבקים הגדולים שנמשכו 38 שנים.

„אני עייף!“

הורדה עמיתי נכנס והצטרף לתה. ישר מירושלים, עם הילדים. הוא התעניין במצב-הבריאות של אלי, ואי

קשר שהיה לו עם הבית, נשלח עליידי הממשלה ללמוד ריג בחו"ל. „אני חושב שאני אחד הישראלים המעטים שהצליחו להיכנס לאיים הסורבייטים בים הצפוני.“

„רגנו עם המקומיים, בתנאים קשים מאוד של מזג-אוויר.“

זה לא הספיק, ואלי התחיל לעבוד על אוניות. בתמורה זכה בהסעה-חינם אל ארצות זרות וחדשות עבורו. „כשי הייתי ילד אהבתי מאוד ספרים על ארצות רחוקות. רציתי לראות את הדברים שעליהם קראתי כילד קטן.“

הוא חי בתנאים-לא תנאים, מהיד אל הפה. שלוש שנים של נדודים, כדי להשביע את הרגש.

„אני לא דתי!“

אלי הוא מאגר בלתי-נדלה של סיפורים, שהביא איתו מעבר לים, וגם סיפורים של רגע. לנערה סיפר שפגש אותה לפני 2000 שנה, כשהיתה נסיכת-האהבה. אז היתה אמורה לעודד את כולם לעשות מה שאסור לה. היא התאהבה בעלם שפגשה, אלי עצמו. די סוף, כמו בכל האגדות היפות, הוא מות

אביבי: תרגיל בהתבגרות

חריכך לקח את הילדים לראות את הגולגולות שבמוסיאון.

תיירת נכנסה וסיפרה באנגלית שרצתה על הישראלים האלה מוחוץ, שאינם מניחים לה להשתוק (חוף משותף למדינת-אכזיב ולפארק הלאומי).

אביבי ירר לים. „תראו איך הם הרסו את המקום האלוהי הזה! השטח הזה היה פעם משהו נהדר! כשהגעתי לכאן ב-1952, היה כאן כפר ערבי נטוש, וחושות ובתי-אבן, הכל אותנטי, הכל אורגיני-גלי, כאילו דורש שישמרו אותו.“

תייר ראה את אלי וכיוון לעברו את

ערשת המצלמה. אלי הביט בעוגמה על מה שנשאר מהכפר של פעם, ובבית-הבטון המכוערת שהקימו כדי לתת צל למתחמים.

אלי כמעט שלא דיבר. הדיבור כאי-לו מעייף אותו. „זה הקיץ, המאסות האלה של אנשים, ועם כולם צריך לזכור, ועם כולם צריך להיות נחמד, ולכולם צריך לראג למקום לישון בלילה. אני עייף.“

אליהו מאיראן

התחלה היתה באיראן, לפני המדינה שנים, באווירה רחוקה מהרמונות ומאמונות מיוזרחיים. בעיר קרמנשה, אחת מנקודות הפסקת-האש בין איראן לעיראק, נולד לפני 57 שנים, אליהו.

שנה לאחר-מכן נתקף אביו בשיגעון הציוני, אסף מטלטליו, ילדיו ואשתו, ויצא לדרך הארוכה לארץ-ישראל. באוטובוס ישן וחורק עברו את המיידבר, ואת יתר הדרך עשו על חמורים. מקץ שישה חודשי-מסע מצאו מנוחה ברדה צפופה בדרום תל-אביב של אז. ילדות קשה של שנות ה-30. האב ניצל בנס במאורעות של 1936 ביפו. משפחה ערבית הצילה אותו והעניקה לו ולמשפחתו מחסה.

הוא קיבל חינוך מסורתי, „אבל עלי זה לא עבד. הייתי ונשארתי לא-מאמיני“

ילד עצמאי, בעל „רעיונות שליליים בראש“. בגיל 13 כבר עזב את הבית. ילד בעל כושר-מנהיגות מתובל ביצר-הרסנות מפותח. לזכרו, רכבות-משא, שעברו על המסילה שליד השכונה היו יורדות מהפסים בגלל מיכשולים שהתבררה של אלי נהגה לשים להן בדרכן. משהו מקור נהדר בפיזה, בניצוחו של אלי. כך הוא מספר.

„כל הדברים שרואים כאן מסביב“, סיפר פעם, „הם תוצאה של אותו חוש“

הרס. במשך הזמן השקעתי את היצר הזה רווקא בבנייה, והרצון העז הזה הוא שנתן לי את הכוח להמשיך ולכנות את אכזיב.“

על ההורים: „הם היו, בסופו של דבר, הורים טובים. אבל אמא היתה פרימיטיבית, האמינה בכל אמונה טפלה שאפשר להאמין, כך שהחינוך היחידי שיכלה להעניק לי היה רצונה שיהיה לנו טוב, ושנהיה ילדים טובים.“

אלי רצה אחרת. הוא אמר להתראות לאמא ולאבא, והצטרף לאגודת יורדי-ים.

הפלמ"ח, באותה תקופה של טרום-מדינה, היה זקוק לאנשים. אלי גוייס. הוא עבר קורס מפקדי-סירות ליד קיסריה.

„אני חושב שבאותה תקופה קשרתי את גורלי לים, ומאז חייתי את כל חיי לצידו.“

„במילחמת-העצמאות כבר הייתי ותיק בפלמ"ח, מנוסה מאוד. ידענו שמי שהו עמד להתרחש. הפחד הגדול ביד תה היה מפני צבאות-ערב, שעמדו אר טריטו לפלוש לארץ.“

„באחד הלילות קיבלנו הוראה ל-צאת ולפוצץ גשרים בלבנון. הפלגנו עם אשמורת ראשונה. בדרך עברנו על-פני אכזיב. זה היה הלילה האחרון שבו היה המקום מיושב. בסערת-הרגשות לא שמנו לב לכלום.“

„פוצצנו את הגשר. בדרך חזרה גילו אותנו הלבנונים, וניסו להטביע את היסירות. אחד נהרג, אחרים נפצעו. כשי הצלחנו לחזור, התבררנו על הקמת מדינת-ישראל. לקח קצת זמן לעכל את העניין.“

קומנדו ימי

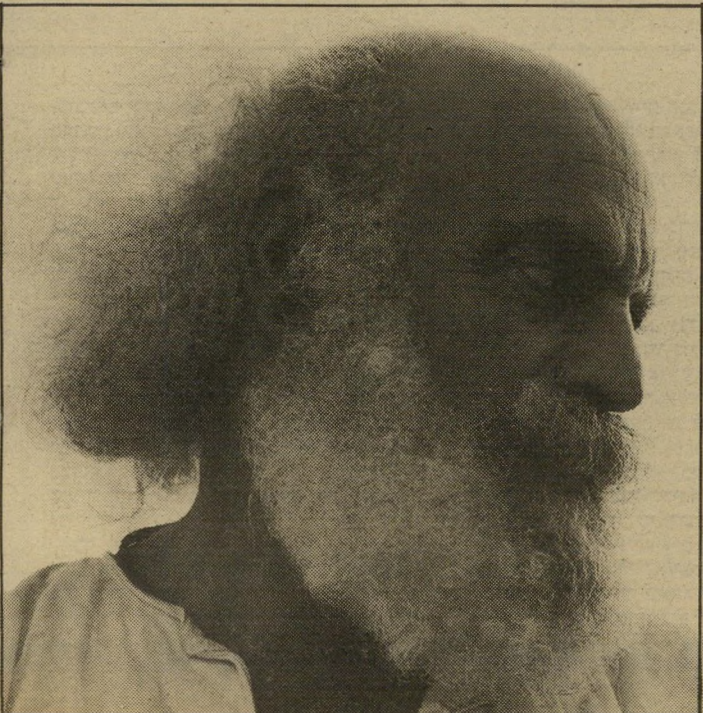
את הציונות אלי רואה בדרך היור-תרמיזרחית של העניין. אולי זה המוצא, ואולי השמש ששיזפה את עורו. הוא מסור לארמה. הוא דיבר על הרס

מקומות עתיקים, על הצורך בשימור אופייה המיוחד של הארץ.

אין הוא נוסטלגי, אבל כאשר המוזה משתלטת עליו, הוא יכול לדבר לפחות במשך רבע שעה:

„שמעתי שיוחאי בן-נרן מקים יח"י דת-קומנדו ימית, והצטרפתי. יותר מאוחר הם פוצצו את פארוק, אוניות-הרגל המצרית. ההמשך היה ביחידה הראשונה של מודיעין-חיליהם. עסקנו במיפוי החופים של האויב. משימות חשאיות, רובן בלילות.“

כצעיר, צמא נדודים, שניתק כל

אביבי, 1989

כמו שאנס רצה להיווה

אביבי, 1962

אמא היתה פרימיטיבית...